

MARTA HLUŠÍKOVÁ

SEDEM PÍSMEN V PIESKU

ilustrovala
Adela Režná

MARTA HLUŠÍKOVÁ
Sedem písmen v piesku

MARTA HLUŠÍKOVÁ

SEDEM PÍSMEN V PÍESKU

ilustrovala Adela Režná

slovart

Text © Marta Hlušíková 2026
Illustrations © Adela Režná 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava 2026

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7499-5

Náš predpisový ocko pípál

Už tri hodiny čakáme na letisku, lebo náš let mešká. Predavač v bufete povedal, že minulý týždeň sa jeden raňajší let presunul až o dvanásť hodín. A to sme sem prišli ešte v noci, lebo lietadlo malo odletieť o piatej! O piatej je fajn, tešila sa mama. Aspoň si vychutnáme východ slnka. To však už dávno vyšlo, začal sa nový deň a my sme stále v hale letiska. Všade hučí klimatizácia, a tak nám mama vybalila pulóvre a sama je zakrútená v akejsi deke.

S Norom (to je môj starší brat) stojíme pri sklenenej stene a pozorujeme, ako lietadlá odlietajú. Poletíme prvý raz. Nie, nemám strach. Vraj je to mega zážitok, keď sa lietadlo zdvihne a vtlačí človeka do sedadla. Na túto chvíľu sa teším.

„Pozri sa dolu na to biele auto pri lietadle. Aké je malé...“ drgá do mňa Noro.

„Minule som čítala na nete, že srdce modrej veľryby je veľké ako malé auto. Možno práve ako to biele. A že buchne iba pár ráz za minútu a ten buchot počuť v mori až na vzdialenosť niekoľkých kilometrov,“ vravím.

„Myslíš, že aj my budeme počuť v mori, ako veľrybám bijú srdcia?“ pozrie sa na mňa Noro akosi vyplašene. Akoby som bola zrazu staršia ja.

Zdvihnem plecيا. Ako to mám vedieť?

Nuda. Neskutočná nuda! Ešteže sa na letisku dejú aj zaujímavé veci. Napríklad keď ocko pípal pri detektore kovov. Musel si dať dolu aj topánky, ktoré mu skontrolovali v akomsi prístroji. Možno sa chceli zamestnanci letiska presvedčiť, či v nich nepašuje teroristickú zbraň. Potom upažil ruky a prechádzali po ňom akýmsi prístrojom. Neviem, či čakali, že mu spod pazuchy vypadne nôž alebo čo. Všetci sa pozerali, akoby náš ocko bol podozrivé individuum. Nenašli nič. Ved' čo by aj mohli? Ocko je predpisový, určite v živote žiaden zákaz neporušil.

„Možno píпали moje plomby,“ zasmial sa, keď sa obúval.

„Kdeže! Dnes už plomby nie sú amalgámové,“ zareagovala mama a privrela oči. To robí vždy, keď je presvedčená, že má pravdu. Je zubárka, asi vie, čo hovorí...

„Možno majú ten detektor iba pokazený,“ povie Noro.

Konečne hlásenie, že lietadlo je pristavené! Poslušne sa radíme do húfu ľudí, ktorý začína ožívať a ako veľká živá húsenica sa posúva dolu ku vchodu. Zrazu pred sebou vidím obrovské lietadlo, čo z letiskovej haly vyzeralo menšie, ale že fakt menšie.

Lietadlo vonia ako misa rezňov

Jasné, že si Noro vybojoval miesto pri okne.

„Let trvá dve hodiny, takže po hodine sa vymeníte,“ určila lietadlové pravidlá mama. Upokojila som sa. Aspoň budem vidieť, ako pristávame na Kréte a blížime sa k Heraklionu. Dovolenku na Kréte vymyslel ocko, ktorý sa teší na slávne Archeologické múzeum. On vie o Kréte toľko, že by v tom múzeu mohol robiť sprievodcu.

Keď máme batohy bezpečne uložené v skrinkách nad hlavami, do uličky sa postaví letuška a začne názorne ukazovať, čo urobíme, keby došlo k najhoršiemu. Kde máme záchranné vesty, ako si ich pripneme a ako ich nafúkame.